

- 2) dozór nad przestrzeganiem ustaw i przepisów, dotyczących meljoracji,
- 3) piecza nad meljoracjami już wykonanymi oraz
- 4) wszelkie czynności z powyższym związane, a włożone na inżynierów ziemskich przez ustawy lub rozporządzenia władzy.

Art. 7. Inżynierowie ziemscy biorą w miarę potrzeby udział w posiedzeniach komisji ziemskich i w sprawach, dotyczących meljoracji, mają głos stanowczy.

Art. 8. Inżynierowie ziemscy pełnią przy komisjach ziemskich czynności referentów meljoracyjnych i w tym charakterze pozostają w zależności służbowej od prezesów komisji, podlegając w sprawach technicznych kierownictwu naczelnika Państwowego Urzędu Meljoracji Rolnych.

Art. 9. Pracowników Państwowego Urzędu Meljoracji Rolnych do IX-ej włącznie kategorii mianuje Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Pracowników X-ej i XI-ej kategorii oraz służbę niższą mianuje naczelnik Urzędu, stosownie do właściwego mu zakresu działania i przepisów o urządach państwowych.

Art. 10. Rozporządzenia wykonawcze oraz szczegółowe instrukcje dla Państwowego Urzędu Meljoracji Rolnych wyda Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Warszawa, dnia 17 kwietnia 1919 r.

Prezydent Ministrów:

w z. *S. Wojciechowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

Janicki

273.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu

w wykonaniu art. 54 dekretu z dnia 5 lutego 1919 r. № 135 (Dziennik Praw № 12) w przedmiocie podatku majątkowego, dotyczące wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w miastach na obszarze b. okupacji niemieckiej.

Art. 1. W celu określenia granic przestrzeni zaludnienia pod względem obowiązku podatkowego (art. 1 ustawy z dnia 6/19 czerwca 1910 r. Zbiór Praw i Rozporz. Rząd. za 1910 r. № 113 art. 1199), określenia wysokości potrąceń z dochodu brutto (art. 11 ustawy), rozstrzygnięcia skarg na decyzje i uchwały komisji podatkowych miejskich (art. 22 i 41 ustawy) oraz zezwalania, wskutek próśb kontrybuentów, na udzielanie ulg podat-

kowych, wspomnianych w art. 65 ustawy, ustanawia się komisje okręgowe w miastach, w których mają siedzibę zarządy skarbowe, względnie delegacje Ministerstwa Skarbu.

Wymiar podatku przeprowadzają komisje podatkowe miejskie, których siedziby oznaczy Ministerstwo Skarbu.

Art. 2. Komisja okręgowa do spraw państwowego podatku od nieruchomości w miastach składa się w Warszawie i Łodzi z prezesa zarządu skarbowego, a w pozostałych okręgach z prezesa delegacji Ministerstwa Skarbu lub jego zastępcy jako przewodniczącego, dwu członków od Ministerstwa Skarbu w osobach członków zarządu lub delegacji z nominacji Ministra Skarbu, prezydenta miasta, będącego siedzibą zarządu skarbowego, lub delegacji Ministerstwa Skarbu lub jego zastępcy, prezesa Dyrekcji Szczegółowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego lub radcy tejże Dyrekcji i budowniczego miejskiego lub powiatowego, wreszcie trzech członków z pomiędzy płatników podatku i tyluż zastępców.

Art. 3. Komisje podatkowe miejskie składają się, pod przewodnictwem miejscowego inspektora skarbowego lub jego zastępcy, z dwu przedstawicieli zarządu miejskiego, budowniczego miejskiego lub powiatowego, delegatów od władz, pod zarządem których pozostają nieruchomości państwowe, podlegające opodatkowaniu, i czterech członków z pomiędzy kontrybuentów i tyluż zastępców.

Art. 4. Członkowie komisji okręgowych z pomiędzy kontrybuentów i ich zastępcy mianowani będą na przeciąg lat 4-ch przez Ministra Skarbu z pośród 12-tu osób obowiązanych do płacenia podatku, przedstawionych przez prezesa zarządu skarbowego, względnie delegacji Ministerstwa Skarbu, w porozumieniu z prezydentem miasta, w którym ma siedzibę zarząd skarbowy, względnie delegacja Ministerstwa Skarbu.

Członkowie komisji miejskich z pośród kontrybuentów i ich zastępcy wybierani będą na przeciąg lat 4-ch przez rady miejskie.

W razie gdyby rada miejska we właściwym terminie nie dokonała wyboru członków komisji od płatników podatku, członków takich mianuje prezes zarządu skarbowego, względnie delegacji Ministerstwa Skarbu, na wniosek inspektora skarbowego.

Art. 5. Biurowość w komisjach okręgowych i miejskich powierza się prezesom tych komisji.

Art. 6. Wykazy wspomniane w art. 11 ustawy o normach potrąceń z dochodu brutto winny być przedłożone przez miejskie komisje podatkowe do komisji okręgowych do dnia 15 kwietnia, a przez te ostatnie Ministerstwu Skarbu przed 1 maja 1919 r.

Art. 7. Deklaracje wskazane w art. 25 ustawy winny być dostarczone do właściwych komisji miejskich do dnia 15 maja 1919 r.

Art. 8. Rozsyłanie awizacji, wskazanych w art. 34 ustawy, winno być zakończone przed 15 sierpnia 1919 r.

Listy kontrybuentów, wskazane w art. 46 ustawy za lata 1917 i 1918, komisja miejska przesyła do dnia 15 października 1919 r., a odnośnie do wymiaru na okres wymiarowy od roku 1919 począwszy, do dnia 15 listopada 1919 r.

Art. 9. Od przedmiotów podatkowych, które w okresie wymiarowym 1912 — 1916 były opodatkowane, pobierze się podatek za lata 1917 i 1918 w wysokości ustalonej na to pięciolecie. Wymiar i pobór podatku może jednak nastąpić także w drodze ugody władzy skarbowej 1. instancji z obowiązującymi do opłaty podatku; umówione kwoty wymagają zatwierdzenia co do Warszawy i Łodzi przez Ministra Skarbu, zresztą przez prezesa delegacji Ministerstwa Skarbu.

Przedmioty podatkowe, które w ostatnim okresie wymiarowym nie były opodatkowane, lub co do których wysokość podatku nie może być obecnie ustalona, należy opodatkować za l. 1917 i 1918 lub za czas krótszy w drodze wymiaru względnie ugody, a to na podstawie deklaracji wniesionych przez właścicieli lub zastępujące ich osoby w terminie oznaczonym przez właściwą władzę skarbową 1. instancji.

Art. 10. Stopę podatku na rok 1919 i 1920 określa się ogólnie w wysokości 6% dochodu netto z nieruchomości (art. 14 ustawy).

Wysokość podatku za okres wymiarowy 1921 i 1922 zostanie później określona.

Art. 11. Wpłata podatku za lata 1917 i 1918 winna nastąpić w połowie przed 15 listopada 1919 r. i w drugiej połowie przed 1 lutego 1920. Wpłata za pierwsze półrocze roku 1919 winna nastąpić do 15 listopada 1919, za drugie półrocze tegoż roku 1919 do 1 lutego 1920, a za rok 1920 i następne w terminach, wskazanych w art. 49 ustawy.

Art. 12. Komisje miejskie mają prawo właścicielom, dotkniętym dekretem z dnia 19 grudnia 1918 r., Dziennik Praw № 20 poz. 62, o moratorium mieszkaniowym dla pozostających bez pracy, umorzyć przypadający podatek w stosunku do ubytku w dochodzie z nieruchomości wskutek moratorium mieszkaniowego, a to aż do wysokości sumy całego należnego podatku za okres działania rzezonego dekretu, t. j. do 1 lipca 1919 r.

Komisje okręgowe posiadają także same prawo w tym przedmiocie.

Prośby o przyznanie ulg podatkowych z tego tytułu należy wnosić do właściwych komisji miejskich.

Art. 13. Skargi na decyzje komisji okręgowych podawane będą przez kontrybuentów do Ministra Skarbu za pośrednictwem komisji okręgowych w terminie wskazanym w art. 42 ustawy i będą rozstrzygane ostatecznie przez tegoż.

Art. 14. Kompetencja nadana mocą ustawy bądź instrukcji w przedmiocie wykonania tej ustawy izbom skarbowym i zarządzającym temiż — przechodzi na zarząd skarbowy, względnie delegację Ministerstwa Skarbu lub prezesów tych instytucji, kompetencja zaś inspektorów podatkowych przechodzi na inspektorów skarbowych.

W miejsce urzędów, powołanych w ustawie lub w instrukcji do ogólnego zarządu podatkiem i do wykonywania potrzebnych do tego czynności, wstępują komisje podatkowe, wymienione w art. 1 niniejszego rozporządzenia.

Art. 15. Normy postępowania przepisane przez instrukcję, zatwierdzoną przez Ministra Finansów w dniu 10/23 grudnia 1910 r. (Zbiór Praw i Rozp. Rząd. za 1911 r. № 12 art. 139) oraz dołączone do teje wzory dokumentów, potrzebnych przy wymiarze i poborze podatku, zachowują swoją moc i nadal, o ile nie zmienia ich niniejsze rozporządzenie, za wyjąt-

kiem terminów przewidzianych dla czynności przygotowawczych, które mają być przez organy wymiarowe zastosowane do terminów wymienionych w niniejszym rozporządzeniu.

Art. 16. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 6 marca 1919 r.

za Ministra Skarbu:

Byrka

274.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Poczty i Telegrafów w przedmiocie opłat od podań, wnoszonych w drodze telegraficznej.

Art. 1. Celem uiszczenia opłaty w myśl dekretu z 7 lutego 1919 r., Dz. Pr. № 14 poz. 145, od podania, wniesionego w drodze telegraficznej, winien petent nakleić marki stemplowe odpowiedniej wartości na blankiecie mieszczącym odnośny telegram.

Art. 2. Urząd przyjmujący telegram uzupełnia tekst telegramu, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempel Mk. (K.)”. Uwaga ta ma być telegrafowana narówni z tekstem właściwym.

Przy obliczeniu ilości wyrazów celem ustalenia należności za telegram wlicza się również wyrazy, z których składa się wspomniana uwaga.

Art. 3. Urząd przyjmujący telegram kasuje marki stemplowe odciśnięciem stempla kalendarzowego.

Warszawa, dnia 12 kwietnia 1919 r.

Minister Skarbu:

Karpiński
